

Sygn. akt IX Ka 1193/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 listopada 2013 r.

Sąd Okręgowy w Kielcach, IX Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Krzysztof Sajtyna

Protokolant: sekr.sądowy Katarzyna Komosa

przy udziale oskarżyciela publicznego -----

po rozpoznaniu w dniu 10 października i 21 listopada 2013 r.

sprawy R. K.

obwinionego o wykroczenie z art.86 § 1 k.w.

na skutek apelacji wniesionej przez obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Kielcach

z dnia 29 maja 2013r. sygn. akt XI W 4996/12

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 80 (osiemdziesiąt) złotych tytułem kosztów postępowania odwoławczego.

Sygn. akt IX Ka 1193/13

UZASADNIENIE

R. K. obwiniony został o to, że w dniu 9 października 2012r. w miejscowości M. kierując pojazdem marki I. o nr rej. (...) podczas wykonywania manewru skrętu w lewo w drogę gruntową zderzył się z jadącym w tego samego kierunku i wykonującym manewr wyprzedzania kolumny pojazdów samochodem marki N. o nr rej. (...) kierowanym przez P. P. doprowadzając do zdarzenia drogowego tj. o wykroczenie z art. 86 § 1 kw.

Sąd Rejonowy w Kielcach wyrokiem z dnia 29 maja 2013r. sygn. akt XI W 4996/12 orzekł co następuje:

I. uznał obwinionego R. K. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu stanowiącego wykroczenie z art. 86 § 1 kw i za to na podstawie art. 86 § 1 kw w zw. z art. 24 § 1 i 3 kw wymierzył mu karę grzywny w kwocie 300 złotych;

II. na podstawie art. 118 § 1 i 3 kpw i art. 119 kpw w zw. z art. 616 § 2 pkt 1 kpk zasądził od obwinionego R. K. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 złotych tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania, kwotę 30 złotych tytułem opłaty od kary oraz kwotę 390 złotych tytułem zwrotu wydatków na opinie biegłego.

Wyrok powyższy w całości zaskarżył obwiniony.

Zarzucił wyrokowi błąd w ustaleniach faktycznych mający wpływ na treść orzeczenia polegający na przyjęciu, iż obwiniony przyczynił się do spowodowania kolizji oraz błąd formalny tj. pozbawienie obwinionego prawa do obrony w trakcie procesu.

Mając na uwadze powyższe zarzuty obwiniony wniósł o zmianę wyroku i umorzenie postępowania ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obwinionego nie zasługuje na uwzględnienie. Zawarte w niej zarzuty nie dają podstaw do wzruszenia orzeczenia Sądu Rejonowego.

Kontrolna analiza przedmiotowej potwierdziła trafność orzeczenia Sądu Rejonowego opartego na kompletnym materiale dowodowym ocenionym zgodnie z zasadą swobodnej oceny przy uwzględnieniu zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. Dokonane przez Sąd I instancji ustalenia są obiektywne i logiczne. Ponadto wsparte zostały one opinią biegłego sądowego z zakresu ruchu drogowego, która to opinia zdecydowanie przyczyniła się do trafnego rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy.

Prawidłowo w uzasadnieniu wyroku Sąd Rejonowy wskazał na jakich dowodach się opierał oraz z jakich przyczyn uwzględnił poszczególne dowody w całości bądź w części.

Zarzuty podniesione przez skarżącego opierają się jedynie na nieuzasadnionej, nie popartej żadnymi argumentami, polemice z prawidłowymi ustaleniami Sądu Rejonowego.

Prawidłowo, z dużą dozą ostrożności, Sąd I instancji dokonał oceny wyjaśnień obwinionego i zeznań pokrzywdzonego, mając na uwadze ich rolę procesowe oraz fakt, iż w sprawie występował tylko jeden bezpośredni świadek zdarzenia, co do którego można było wnioskować o jego bezstronności. W sposób ewidentny w części zeznania pokrzywdzonego P. P. jak i wyjaśnienia obwinionego R. K. zmierzały do zminimalizowania roli jaką odegrał każdy z nich w zaistniałym zdarzeniu i nie mogły one zostać uznane za wiarygodne, w szczególności w świetle opinii biegłego. W pełni uzasadnione jest natomiast stanowisko Sądu Rejonowego co do obiektywności świadka W. S. (1). W żaden sposób nie był on związany z pokrzywdzonym ani obwinionym i nie miał jakiegokolwiek interesu we wspieraniu sowymi zeznaniami, któregokolwiek z nich.

Trafnie osobowe źródła dowodowe zweryfikowane zostały w oparciu o opinię biegłego W. S. (2), który dokonując analizy czasowo przestrzennej w sposób jednoznaczny wskazał, iż kierowca samochodu N. wykonał wjazd na lewy pas ruchu w czasie kiedy kierowca I. jechał jeszcze prawym pasem oraz, iż kierowca I. rozpoczął wykonywanie skrętu w lewo kiedy kierowca N. jechał już lewym pasem ruchu i był w odległości ok. 29 metrów od miejsca zderzenia.

Bezsprzecznie opinia biegłego zasadnie uznana została za rzeczową i wyczerpującą. Brak jest jakichkolwiek podstaw do jej kwestionowania.

Formalnie na uwzględnienie zasługiwał zarzut obwinionego, iż Sąd Rejonowy nie przesłuchał na rozprawie biegłego. Niewątpliwie procedując w ten sposób naruszył zasadę bezpośredniości i prawo do obrony obwinionego. Niemniej jednak uchybienie to pozostaje bez wpływu na treść wyroku. Przewód sądowy został bowiem uzupełniony w toku postępowania odwoławczego poprzez dopuszczenie ustnej opinii biegłego. Biegły w sposób jednoznaczny potwierdził opinię złożoną na piśmie. Odniósł się także do kwestii przemieszczenia samochodów w wyniku zderzenia, jak też kwestii prędkości z jaką mogły poruszać się pojazdy. Przedstawione przez biegłego wnioski uznać należało za w pełni logiczne i obiektywne. Pisemna jak i ustna opinia biegłego tworzą spójną całość.

Nie można w niniejszej stwierdzić, że doszło do błędu w ustaleniach faktycznych. O błędzie takim można mówić tylko w związku z naruszeniem art. 7 kpk i dokonaniu oceny dowodów sprzecznie z zasadami wiedzy, logiki i doświadczenia życiowego, bądź też wówczas, gdy Sąd czynił ustalenia faktyczne w oparciu o niepełny materiał dowodowy. W przedmiotowej sprawie taka sytuacja nie ma miejsca, co potwierdza kontrolna analiza dokonana przez Sąd Odwoławczy.

Nie budzi zastrzeżeń dokonana przez Sąd Rejonowy kwalifikacja prawna czynu obwinionego R. K.. Przeanalizowane zostały w tym zakresie odpowiednie przepisy i zasadnie przyjęto, iż obwiniony swoim zachowaniem wyczerpał znamiona wykroczenia z art. 86 § 1 kw.

Za prawidłowe uznać należy także ustalenia Sądu Rejonowego odnośnie stopnia społecznej szkodliwości czynu oraz stopnia winy obwinionego. Elementarne naruszenie zasad ruchu drogowego i spowodowanie realnego zagrożenia dla innych uczestników ruchu przemawia za stwierdzeniem znacznego stopnia społecznej szkodliwości czynu. Słusznie również Sąd Rejonowy zauważył, iż wina obwinionego nie budzi wątpliwości i przyjmuje postać nieumyślności.

Sąd Okręgowy zaaprobował i podzielił stanowisko Sądu Rejonowego odnośnie wymiaru kary. Orzeczona w stosunku do obwinionego grzywna w wysokości 300 złotych jest adekwatna do stopnia zawinienia i stopnia społecznej szkodliwości czynu popełnionego przez obwinionego R. K.. Sąd Okręgowy nie wypowiada się co do przyczynienia się pokrzywdzonego do zaistniałego zdarzenia. Orzeczona kara zapewni realizację celów zapobiegawczych i wychowawczych zarówno w zakresie prewencji indywidualnej jak i generalnej.

Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd Okręgowy na podstawie art. 109 § 2 kpw w zw. z art. 437 § 1 kpk orzekł jak w wyroku.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 119 kpw w zw. z art. 626 § 1 kpk i art. 636 § 1 kpk.

SSO Krzysztof Sajtyna